

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **M. B.**, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 3. 2018, č. j. MPSV-2018/61288-919, sp. zn. SZ/MPSV-2018/40132-919, v řízení o návrhu žalobce na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb. ve věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 3 Ads 95/2018,

t a k t o :

I. Návrh s e z a m í t á .

II. Žalobce n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Návrhem ze dne 24. 6. 2019, doručeným Nejvyššímu správnímu soudu dne 25. 6. 2019, se žalobce (navrhovatel) domáhá určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudech a soudcích“). Konkrétně se navrhovatel domáhá meritorního rozhodnutí o kasační stížnosti vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 3 Ads 95/2018. Navrhovatel uvádí, že od podání kasační stížnosti uplynulo bezmála devět měsíců a přesto, že jde o věc skutkově i právně jednoducho, soud doposud nerozhodl.

[2] Soudce zpravodaj, JUDr. Tomáš Rychlý, se k podanému návrhu vyjádřil dne 27. 6. 2019. Uvedl, že navrhovatel podal dne 18. 9. 2018 kasační stížnost, ve které také požádal o ustanovení zástupce. V reakci na tuto žádost byl vyzván k doložení svých osobních, majetkových a výdělkových poměrů. Vyplněný formulář obdržel soud dne 2. 10. 2018. Dne 17. 10. 2018 soud navrhovateli ustanovil zástupce z řad advokátů, který dne 14. 11. 2018 doplnil kasační stížnost. Dne 19. 11. 2018 soud zaslal doplnění kasační stížnosti k vyjádření žalovanému. Žalovaný se vyjádřil dne 21. 11. 2018 a dne 28. 11. 2018 předložil soudu správní spis. Teprve od tohoto dne je věc připravena k meritornímu rozhodnutí. Soudce je přesvědčen, že postupuje v souladu s § 56 zákona č. 150/2002 Sb.,

soudního řádu správního (s. ř. s.), pokud nejprve rozhoduje věci staršího pořadí, jakož i věci, u nichž byly dány zákonné důvody pro přednostní projednání a rozhodnutí (o takovou věc se však v nynější věci nejedná). Návrh proto považuje za nedůvodný.

[3] Nejvyšší správní soud ověřil skutečnosti tvrzené navrhovatelem, jakož i ty uváděné soudcem zpravodajem, a zjistil, že mají oporu v soudním spise, který byl předložen.

[4] Návrh není důvodný.

[5] Řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu, upravené v § 174a zákona o soudech a soudcích představuje promítnutí zásad spravedlivého procesu z hlediska naplnění práva účastníka nebo jiné strany řízení na projednání jeho věci bez zbytečných průtahů, zakotveného zejména v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

[6] Nejvyšší správní soud v projednávané věci po posouzení postupu třetího senátu zdejšího soudu dospěl k závěru, že soud nebyl v případě navrhovatele nečinný. Soud, jak vyplývá z předloženého spisového materiálu, se věci po jejím obdržení řádně zabýval a činil postupně v přiměřené době všechny nezbytné procesní úkony, jejichž vykonání bylo ve věci zapotřebí tak, aby věc mohl projednat a rozhodnout. Lze připustit, že soud po dobu několika měsíců žádné úkony již nečiní; avšak stav řízení, kdy soud vykonal veškeré úkony nutné k tomu, aby mohl rozhodnout, v dané věci, která nemá přednostní režim, stále nerozhodl, není sám o sobě známkou průtahu v řízení.

[7] Podle § 56 odst. 1 s. ř. s. soud projednává a rozhoduje věci v pořadí, v jakém mu napadly; přednostně projednává návrhy na osvobození od soudních poplatků a návrhy na ustanovení zástupce, projednává a rozhoduje přednostně též žaloby proti nečinnosti správního orgánu a žaloby proti nezákonnému zásahu, pokynu nebo donucení správního orgánu, návrhy a žaloby ve věcech mezinárodní ochrany, rozhodnutí o správním vyhoštění, rozhodnutí o povinnosti opustit území, rozhodnutí o zajištění cizince, rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince, rozhodnutí o ukončení zvláštní ochrany a pomoci svědkům a dalším osobám v souvislosti s trestním řízením, jakož i další věci, stanoví-li tak zvláštní zákon. V případě navrhovatele se o takovou věc nejedná.

[8] Při zhodnocení hledisek uvedených v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že soud se nedopustil žádných průtahů ve vztahu k úkonům nutným k tomu, aby se řízení dostalo do stavu, kdy je možno vydat rozhodnutí. Soudní řád správní respektuje objektivní realitu v českém soudnictví, kdy rozhodující soudci či senáty mají v jednom okamžiku vícero běžících řízení, některá z nich již připravená k projednání a postupně v nich vydávají rozhodnutí, přičemž ostatní věci na rozhodnutí „čekají“. To samo o sobě není zapovězeno z hlediska požadavků spravedlivého procesu, které obecně nevynucují vydání rozhodnutí ihned, jak je to možné, ale pouze brání tomu, aby doba řízení nebyla nepřiměřeně dlouhá. Podstatné zde je, aby řízení nebylo v tomto stavu udržováno po nepřiměřenou dobu.

[9] Nejvyšší správní soud s ohledem na dosavadní postup soudu a s přihlédnutím ke své konstantní judikatuře, dospěl k závěru, že dobu, po kterou se navrhovateli nedostalo dosud rozhodnutí, nelze z hlediska čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod považovat

za nepřiměřenou, vyžadující ingerenci ve smyslu § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích. Lze poukázat též na stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010, č. 58/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, vztahujícího se k odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci nesprávným úředním postupem v případě nevydání rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Nejvyšší soud zde v části VI. stanoviska zmínil, že jakékoli řízení vždy nějakou dobu trvá, a dále na vysokém stupni obecnosti uvedl, že za přiměřenou délku řízení Nejvyšší soud považuje ještě 24 měsíců (nikoli však již delší).

[10] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, dle kterého hradí náklady řízení o něm stát jen tehdy, byl-li návrh uznán jako oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto navrhovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. července 2019

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu